

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน องค์การแห่งความสามัคคีของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กำลังได้รับการตกแต่งเป็นรูปเป็นร่างชัดเจนสวยงามขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางกระแสพายุการเมืองและเศรษฐกิจโลกที่พัดกระหน่ำอย่างรุนแรงระลอกแล้วระลอกเล่าอย่างไม่มีการพักพิงว่าจะสงบ แล้วยังถูกซ้ำเติมด้วยโรคร้ายอย่างไข้หวัด ๒๐๐๙ และภัยธรรมชาติหลากหลายสร้างความเสียหายมหาศาลจนยากจะประเมินค่าได้ แต่ก็คงไม่อาจหยุดยั้งความก้าวหน้าของความร่วมมือร่วมใจของชาวอาเซียนได้ เพราะปลายทางฝันมีภาพชาวอาเซียน ๑๐ ประเทศ เกือบ ๖๐๐ ล้านชีวิต อยู่ดีกินดี มั่งคั่ง อุดมสมบูรณ์ สงรอยิ้มที่สดใสให้กันและกันอย่างมีความสุขรออยู่

พลังสามัคคีของอาเซียนนอกจากจะนำไปสู่ความสุขซึ่งงดงามร่วมกันแล้ว ยังสามารถสร้างอาเซียนให้กลายเป็นมหาอำนาจได้อย่างง่ายดายด้วย อีกด้วย หลายท่านอาจขำกึ่งจนตกเก้าอี้เพราะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ หรืออาจบอกว่าถ้าหลับอยู่แล้วฝันไปก็ตื่นเสียที เพราะจะเป็นไปได้อย่างไรให้อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ !!!

ทำไมจะเป็นไปไม่ได้เล่า ก็ในเมื่ออาเซียนของเรามีดีอยู่มากมายชนิดคาดไม่ถึงทีเดียวแน่นอนว่าแต่ละประเทศอาจจะมีดีกันแค่ประเทศละอย่างสองอย่าง แต่เมื่ออย่างสองอย่างของ ๑๐ ประเทศมารวมกันกลายเป็น ๑๐ อย่าง ๒๐ อย่าง จะเกิดพลังอำนาจท่วมท้น ยกตัวอย่างง่ายๆ กับการเป็นประเทศเกษตรกรรมของอาเซียนที่คนทั่วไปมองว่าอดอยาก ยากจน ด้อยพัฒนา แต่ทราบหรือไม่ว่าประเทศไทยผลิตข้าวและส่งออกเป็นอันดับ ๑ ของโลกมานานแค่ไหนแล้ว แล้วอันดับ ๒ คือประเทศไหน เวียดนามไอง อันดับที่ ๓ ก็อินโดนีเซียอีก อาเซียนทั้งนั้น ยังไม่นับข้าวของพม่า ลาวและกัมพูชาเลยนะ ข้าวของเราเลี้ยงประชากรกว่าคนโลกทีเดียว บางท่านอาจมองว่าประเทศมหาอำนาจต้องเป็นประเทศใหญ่ๆ อย่างสหรัฐอเมริกา ต้องมีน้ำมันอย่างประเทศในตะวันออกกลาง แต่ท่านอาจลืมไปว่าประชาชนในประเทศเหล่านั้นต้องการอาหารบริโภคน้ำมันไม่ได้ มีเงินล้นฟ้าก็บริโภคไม่ได้ ยามหิวก็ต้องหาอาหาร ดังนั้นช่วงนี้จึงได้เห็นชาวประเทศในแถบตะวันออกกลางพยายามหาพื้นที่ปลูกข้าว ผลิตอาหารเพื่อส่งกลับประเทศตนเอง แสดงให้เห็นว่าประเทศที่ไม่ได้ผลิตอาหาร

ให้ความสำคัญกับความมั่นคงด้านอาหารมากขึ้น ซึ่งบริเวณที่ได้รับความสนใจสูงสุดก็หนีไม่พ้นอาเซียนของเรา รัฐบาลจึงต้องให้ความสำคัญในเรื่องนี้เป็นพิเศษ ถึงอาชีพทำนาจะเป็นอาชีพสงวนสำหรับคนไทย อนุญาตให้ชาวต่างชาติร่วมทุนได้ไม่เกินร้อยละ ๔๙.๙๙ แต่คิดหรือว่าจะไม่มีวิธีเลี่ยง เด็กที่สมองมีแต่ขี้เลื่อยก็บอกได้ว่าสบายมาก มีเงินซะอย่างใช้นอนนี้ก็ได้ง่ายนิดเดียว ก็คงต้องติดตามกันต่อไปว่าเราจะรับมือกับปัญหานี้อย่างไร ปกป้องพันธุ์ข้าวไทยไว้เป็นมรดกให้ลูกหลานไทยได้หรือไม่ และการรวมกลุ่มผู้ผลิตข้าวจะเพิ่มอำนาจการต่อรองบนเวทีการค้าโลกได้แค่ไหน

ว่ากันถึงเรื่องอาหารนอกจากข้าวแล้วอาเซียนยังมีผัก ผลไม้ อาหารทะเล กุ้ง หอย ปู ปลา เนื้อสัตว์ต่างๆ เช่น เนื้อหมู เนื้อวัว เนื้อไก่ อาหารสด แซ่แซ็ง สำเร็จรูป กึ่งสำเร็จรูป อาหารแห้ง อาหารกระป๋อง รวมไปถึงจนถึงอาหารฮาลาลของชาวมุสลิมที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นทั่วโลกอย่างรวดเร็ว เพราะไม่มีการคุมกำเนิดอีกด้วย การส่งออกอาหารเหล่านี้

อาเซียนมีมูลค่าการส่งออกติดอันดับโลกทั้งสิ้น เพราะคุณภาพได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับ ปี ๒๕๕๐ ไทยเป็นประเทศผู้ส่งออกอาหารอันดับ ๗ ของโลก มูลค่าสูงถึง ๑๙,๑๙๕ ล้านดอลลาร์ เห็นไหมว่าอาเซียนนี้แหละ.....**ครัวโลกตัวจริง**

วิกฤติอาหารโลกกำลังเป็นปัญหาใหญ่ที่อยู่ในความสนใจในปัจจุบัน เนื่องจากจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ความต้องการบริโภคอาหารก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ในขณะที่เดียวกันการผลิตอาหารกลับลดลงเพราะเกิดอุปสรรคต่างๆ เช่น พายุถล่ม น้ำท่วม ภัยแล้ง ทำให้ผลผลิตเสียหาย ราคาน้ำมันที่สูงขึ้นส่งผลให้ราคาอาหารสูงขึ้น แต่กำลังซื้อลดลงจากวิกฤติเศรษฐกิจ การเกิดพลังงานทางเลือกก็ทำให้ปริมาณอาหารลดลงด้วยเพราะนำอาหารไปผลิตพลังงานทดแทน หรือประเทศผู้ผลิตเกิดอาการตื่นตระหนกกลัวขาดแคลนอาหาร จำกัดการส่งออก อาหารในตลาดโลกก็ขาดแคลนได้เช่นกัน แต่อาเซียนยังมีความพร้อมด้านอาหารสูง มีทั้งทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสบการณ์ในการผลิตมานานปี พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง ทรัพยากรธรรมชาติยังเหลืออยู่จำนวนมาก มีพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ ปริมาณมากพอสำหรับผลิตอาหารเลี้ยงชาวโลก สภาพภูมิประเทศภูมิอากาศก็เอื้ออำนวยแล้วอย่างนี้ถ้าอาเซียนสามารถรวมพลังกันได้

อาเซียนจะกลายเป็นมหาอำนาจไม่ได้เชียวหรือ ?

ลองมาดูเรื่องยางพาราวัลดูดิบเริ่มต้นของอุตสาหกรรมหลายร้อยชนิดกันบ้าง ไม่อยากจะบอกเลยว่าไทยก็เป็นผู้ผลิตและส่งออกรายใหญ่ที่สุดในโลกเหมือนกัน สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรประเมินพบว่าไทยมีผลผลิตสูงถึงร้อยละ ๓๒ ในตลาดโลก แล้วทราบหรือไม่ว่าอันดับ ๒ คือ อินโดนีเซียที่มีพื้นที่ปลูกยางพารามากที่สุดในโลกถึง ๒๐.๖ ล้านไร่ ผลผลิตร้อยละ ๒๘ ของโลก ส่วนอันดับ ๓ เพื่อนบ้านชายแดนใต้ของไทยคือ มาเลเซียนี่เอง เวียดนามก็ติดอันดับ ๕ ด้วย เห็นไหมอาเซียนอีกแล้ว แฉมอัครการเพิ่มขึ้นของความต้องการใช้ยางพาราของโลกก็เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ ๓.๒๑ เลยทีเดียว

นอกจากข้าวปลาอาหารและยางพาราแล้วอาเซียนยังมีสินค้าส่งออกอีกมากมายหลายชนิดทำรายได้เข้าประเทศมีมูลค่ามากกว่าอีกด้วย เชื่อหรือไม่ว่าสินค้าส่งออกอันดับต้นๆ ของไทย ปี ๒๕๔๘ - ๒๕๕๒ คือ อัญมณีและเครื่องประดับ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ข้าว แผงวงจรไฟฟ้า ยางพารา เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ยาง เม็ดพลาสติก

น้ำมันสำเร็จรูป เคมีภัณฑ์ อาหารทะเลกระป๋อง และแปรรูป เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล เสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องใช้ไฟฟ้า และส่วนประกอบอื่น ตามลำดับ

อินโดนีเซีย ส่งออกน้ำมันดิบ เชื้อเพลิง สินแร่โลหะ สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ยางพารา เครื่องจักรและชิ้นส่วน และเครื่องนุ่งห่ม

มาเลเซีย ส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ และปิโตรเลียม เฟอร์นิเจอร์ ยางพารา และน้ำมันปาล์ม รายได้หลักมาจากเทคโนโลยีและสารสนเทศ งานภาคบริการและการท่องเที่ยว

ฟิลิปปินส์ ส่งออกผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรกรรม และประมง เช่น น้ำมันมะพร้าว กล้วยสด ผลิตภัณฑ์จากสับปะรด ปลาทูน่า และมะพร้าวอบแห้ง

สิงคโปร์ ประเทศเล็กๆ ที่ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติมากนัก แต่มีทรัพยากรบุคคลที่ดีมาก จึงมีรายได้หลักจากรัฐกิจบริการ ทำเทียบเรือ เพราะเป็นเมืองท่า ค้าขาย ขนถ่าย ลำเลียง เป็นพ่อค้าคนกลาง สินค้าส่งออกเป็นเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่างๆ ร้อยละ ๕๑ และสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ร้อยละ ๒๒

บรูไน เป็นประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในอาเซียน ส่งออกน้ำมันปิโตรเลียมถึงร้อยละ ๙๙ ของสินค้าส่งออกของประเทศ เพราะมีปริมาณมากทั้งในทะเลใต้และอ่าวบรูไน คาดว่ามีก๊าซธรรมชาติมากที่สุดในโลกด้วย รายได้ต่อหัวสูงติดอันดับที่ ๒๖ ของโลก แต่ไม่ได้พึ่งเพียงเสริมอาชีพประมงและธุรกิจอาหารทะเล

เวียดนาม ส่งออกน้ำมันดิบ เป็นอันดับ ๓ ของอาเซียน รองจากอินโดนีเซียและมาเลเซีย สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป (เพราะต่างชาติมาลงทุนในประเทศเนื่องจากค่าแรงงานถูกและมีคุณภาพ) รองเท้า อาหารทะเล ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ และข้าว

พม่า มีพื้นที่ปลูกข้าวเจ้า ข้าวสาลี ข้าวโพดมากกว่าครึ่งของพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมด ผลผลิตต่อไร่สูงแต่ไม่ส่งออก ส่งออกก๊าซธรรมชาติ ไม้สัก ไม้เบญจพรรณ อัญมณี เหล็กกล้า ถ่านหิน อาหารทะเล กุ้งสดและแห้ง ถั่วและสินค้าเกษตร ผัก ผลไม้

ลาว มีมูลค่าการส่งออกต่ำสุดของอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจยุโรปจึง

ยกเว้นการเรียกเก็บภาษีนำเข้าสินค้าจากลาวเพราะเป็นประเทศพัฒนาน้อยที่สุดมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ และยกเลิกการกำหนดโควตานำเข้าสินค้าทุกประเภทจากลาว สหรัฐอเมริกาก็ลดอัตราภาษีนำเข้าสินค้าจากลาวจากร้อยละ ๔๕ เป็นร้อยละ ๒.๔ มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ มีสินแร่จำนวนมากทั้งที่สำรวจพบแล้วและรอการสำรวจ ส่งออกพลังงานไฟฟ้าจากเขื่อนผลิตไฟฟ้าพลังน้ำเป็นหลัก สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป ไม้และเฟอร์นิเจอร์ ไม้กาแฟ สินค้าเกษตร และสินค้าหัตถกรรม

กัมพูชา มีทรัพยากรป่าไม้อุดมสมบูรณ์ สัตว์น้ำ น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ อัญมณี สินแร่ เหล็ก ฟอสเฟต ผลผลิตทางการเกษตร เช่น ข้าว ข้าวโพด พืชผัก ถั่วเหลือง มันสำปะหลัง ยางพารา ไบยาสูบ ปอ แต่สินค้าส่งออกกลับเป็นเสื้อผ้าทุกชนิด มูลค่าสูงถึงร้อยละ ๙๓.๑๐ ของมูลค่าการส่งออก และส่งออกรองเท้า สินค้าสิ่งทออื่นๆ ไม้แปรรูป ไม้อื่นๆ ยางพารา ผลิตภัณฑ์ปลา ข้าวและบุหรี

หากความร่วมมือของอาเซียนสัมฤทธิ์ผล สมประสงค์ เสริมสร้างศักยภาพร่วมกัน ประเทศที่มีเทคโนโลยีทันสมัยช่วยอบรมพัฒนาให้ประเทศที่ด้อยกว่า ประเทศที่มีเงินทุนสูงไปช่วยลงทุนในประเทศที่มีทรัพยากร มีแรงงาน เช่น ไปลงทุนผลิตสินค้าในเวียดนามที่มีค่าแรงต่ำ แรงงานคุณภาพสูง หรือไปผลิตในกัมพูชาแล้วส่งออกขายในยุโรปและสหรัฐอเมริกาด้วยผลประโยชน์ด้านการลดหย่อนภาษีและโควตาการนำเข้า ใช้ทรัพยากรที่มีร่วมกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด ลดต้นทุนการผลิต ช่วยเหลือกันด้านการตลาด ร่วมกันกำหนดราคาสินค้า เพราะเราเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ ไม่ใช่ให้ผู้ซื้อตั้งราคาเองตามใจชอบ ไม่ขายสินค้าตัดราคาตัวเอง เพิ่มอำนาจต่อรองในตลาดโลก ใช้ระบบเศรษฐกิจพอเพียงในภูมิภาค ลดการพึ่งพาจากประเทศนอกภูมิภาคก็จะทำให้อาเซียนมีความมั่นคงยิ่งขึ้น ยกตัวอย่าง เช่น การปลูกยางพารา อินโดนีเซียมีพื้นที่ปลูกยางพาราจำนวนมาก แต่ให้ผลผลิตต่ำ ขณะที่ไทยและมาเลเซียมีพื้นที่ปลูกยางพาราน้อยกว่า แต่มีเทคโนโลยีที่ดีกว่าจึงได้ผลผลิตสูงกว่ามาก หากร่วมมือกันได้ ไปช่วยอินโดนีเซียด้านเทคโนโลยี ผลผลิตของอินโดนีเซีย

ก็จะสูงขึ้นมาก และจะเกิดอะไรขึ้นหากประเทศในอาเซียนที่มีน้ำมันไม่เพียงพอใช้ในประเทศซื้อน้ำมันจากบรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย หรือเวียดนาม ประเทศที่ผลิตไฟฟ้าได้ไม่เพียงพอสำหรับใช้ในประเทศใช้ไฟฟ้าจากเขื่อนผลิตไฟฟ้าพลังน้ำของลาว ชื่อก๊าซธรรมชาติจากพม่ามาเป็นวัตถุดิบในการผลิตภายในประเทศ ประเทศที่ไม่ได้ผลิตอาหารอย่างบรูไนและสิงคโปร์ซื้ออาหารจากไทย เวียดนาม พม่า ลาวและกัมพูชาอุดหนุนกันเองเงินทองก็ไหลเวียนอยู่ในภูมิภาค ไม่ต้องง้อใคร ไม่ต้องยืมจมูกคนอื่นมาหายใจ ไม่ต้องฝากอนาคตของประเทศชาติอันเป็นที่รักของตนไว้กับค่าเงินดอลลาร์ เงินยูโรหรือเงินเยน อาเซียนจะสามารถยืนได้ด้วยขาของตนเองอย่างมั่นคงและยั่งยืน สามารถต่อรองการค้าได้กับทุกประเทศทั่วโลกแบบคนที่ไม่ถือไพ่เหนือกว่า ไม่ต้องเกรงกลัวใครอีกต่อไป แล้วอย่างนี้จะเรียกว่าอาเซียนเป็นมหาอำนาจได้หรือยัง ?

เน้นไหม...มหาอำนาจอาเซียน...

หันแต่เอ้อม....จริง ๆ

อ้างอิง : www.dtn.go.th, www.ethaitrade.com,
www.ftawatch.org, www.riceexporter.or.th,
www.thaishipper.com